

Aš, Kristina, ir, žinau, tapsiu labai gera ikimokyklinio ugdymo mokytoja.
Nes jau dirbu lopšelyje/darželyje.
Nes studijuojau čia (VDU) pedagogiką.
Nes... grįžtu prie to, kad jau tampu gera, labai gera ikimokyklinio ugdymo mokytoja.
O, kaip jaučiuosi po šios praktikos?
Jaučiuosi, kad galiu pasitikėti tik savo jėgomis.
Negaliu palyginti, kaip jausčiausi, jei tik atlikčiau praktiką įstaigoje ir po dienos uždarau duris, kitą dieną vėl darbai su mentoriumi...
O dabar aš esu dar vis naujas kadras įstaigoje, nors dirbu jau nuo 2021 m. liepos 1 d.
Ir vis dar jaučiu, kad tikrina 😊.
Tikrina žodžius, tikrina veiksmus, stebi mano darbą su vaikais.
Stebi auklėtės (mokyt. padėjėjos), stebi auklėtos (mokytojos).
Bet jau žinau, kurios šypsosi, o vėliau analizuoja už akių mano darbus.
Ir, jau žinau, kur galiu kreiptis nuoširdžiai patarimo.
Tai grūdina.
Bet iš esmės, praktikoje, ir darbo planavime, veiklų organizavime, komandinio darbo dvasios nėra.
Ne man vienai, ten dažna – pati už save.
Ir, net neseniai, susirinkimo metu dalis prasarė, kad yra net visos verkusios jaunystėje nuo senųjų kolegų pastabų, poelgių.
Ir čia garsiai savęs paklausė, juk mes neturime dabar tai kartoti su naujai atėjusiomis...
Čia kalba ne apie mane.
Aš laikausi 😊 😊.
Gera laikausi.
Priimu lyg gyvenimo mokyklos puslapio analizę.
Gaudau pedagoginę patirtį ir stengiuosi nedalyvauti, kur nemano.
Čia kolektyve įsiskynijusi, taip dažnai minima garsiai ir tyliai... konkurencija.
Kuri labiau į(pa)tiks tėvams...
Kuri grupės aplinką įdės į el. svetainės puslapį...
Kuri garsiau sukritikuos kolegę susirinkimo metu...
Kuri greičiau apkalbės kitą.
Ir t.t.
Ir pan.

Mano foto, perteikianti mano, kaip mokytojo aplinką, yra susijusi su kaukėmis.
Suprantama, apie ką aš...
Bet aš išsiuosiu, gyvenu, džiaugiuosi šia akimirka... su mažaisiais Lietuvos gyventojais.
Ir mes kaukes gaminame, bet linksmi, bet tik per Užgavėnes 😊.
Iš širdies.
Mokomės kartu.
Mano fotografuota:

